Kim?

KIM? LAIKMETĪGĀS MĀKSLAS CENTRS
KIM? CONTEMPORARY ART CENTRE, SPORTA IELA 2
FACEBOOK.COM/KASIRMAKSLA, INSTAGRAM.COM/KIM_CAC

CIRCLES ARE BETTER THAN LINES

KRISTA VINDBERGA-AUZNIECE

(ODA PIESKĀRIENAM)

**Kim? Laikmetīgās mākslas centrs un izstādes komanda /
Kim? Contemporary Art Centre and exhibition team:**

Izpilddirektore / Executive Director:
Evita Goze
Programmas direktore / Program Director:
Zane Onckule

Komunikācijas vadītāja / Communications Manager:
Kristiāna Bērza
Projekta vadītāja / Project manager:
Katrīna Jauģiete

Izstādes mediatores / Mediators:
Betija Briede, Poļina Gasparoviča, Emīlija Austra Lodiņa, Anna Annemarija Samsone, Alise Sedleniece, Linda Šterna
Tehniskā komanda / Technical team:
Mārtiņš Aulmanis, Aldis Bušs, Romāns Medvedevs

Dizains / Design: Anna Ceipe
Latviešu valodas korektūra / Latvian proofreading:
Ilze Jansone
Angļu valodas korektūra / English proofreading:
Will Mawhood

Izstādi atbalsta / Supported by:

KURATORE / CURATOR:
ZANE ONCKULE

ATKLĀŠANA / OPENING:
26. AUGUSTS / AUGUST 26

IZSTĀDES NORISE / EXHIBITION DATES:
27.08–18.10.2026

Kim? Laikmetīgās mākslas centrs piedāvā Kristas Vindbergas-Auznieces pirmo personālizstādi institūcijā "*Circles Are Better Than Lines (oda pieskārienam)*".

Es neko no tā neatceros,
tomēr tās liekas arī manas atmiņas.

Krista Vindberga-Auzniece

Mūsu ķermenis atceras caur pieskārienu. Kristas Vindbergas-Auznieces īpaši personālizstādei tapušie jaunie zīmējumi veidoti caur atkārtojumu, klusumu un koncentrēšanos, kur viena kustība lēni seko nākamajai, līdz laiks uzkrājas pašā virsmā. Ogle drūp, izslīd no rokas kontroles un tiek ieglausta rūpīgi sagatavotajā audeklā; katrs nākamais pieskāriens saglabā iepriekšējā pēdas.

Vinbdergas-Auznieces īpašā jutība – klātbūtnes sajūta, līdzīgi kā iemīlēšanās vai kāda cita intoksācija – sastopas ar attēliem no laika, kas piederējis citiem. Seni ģimenes albumi, kuros piesaistījusi kāda detaļa, laukumu attiecības, spriedze vai mistērija, kļūst par atspēriena punktu ilgstošai vērojuma praksei. Kāda smaids, roka uz pleca, dejas solis, auduma kroka vai svinīgā nopietnībā skauti ziedi iemanto jaunu uzmanību, kas tiem, reiz iesaistīto personu skatījumā, netika piešķirta.

Izstādes darbu – zīmējumu uz audekla un papīra – tēlu aprises izaugušas no meditatīvu novērojumu ritma, kur kustība pati kļuvusi par domas apceri. Autores roka vienlaikus ir instruments, mērierīce un atmiņas nesēja. Rezultāts, zīmējums, iemanto tēlnieciskas aprises, tā virsmai glabājot plaukstas spiedienu, pirkstu nospiedumus, asiņu traipus, kas radušies neatlaidīgā mākslinieces rokas, ogles un audekla mijiedarbē.

Vinbergas-Auznieces darba materiāls ir personiskajā arhīvā uzieti, blāvi melnbalti un sēpijas toņu fotogrāfiskie attēli. Šie mūsu laiktelpai tik iezīmīgie un joprojām nolasāmie aizgājušo laiku arhetipi tiek palielināti, dažkārt līdz simtiem reižu, mēroga maiņai pārvirzot arī to nozīmes svaru. Miniatūrais, šķietami necilais uzaudzē masu un jēgas muskuli, garāmejošais iemanto paliekošu(-āku) nozīmi un svešs un nepazīstams žests vai stāja top (at)pazīstama. Attēli, kas fiksēti krietnu laiku pirms mākslinieces dzimšanas, nu ieaug personiskā līdzpārdzīvojumā, savijot retrospektīvā atskata individuālo, untumaino un selektīvo dabu ar plašāku, neitralizējošā un jutekliskā, skaistā un patiesā meklējošo kolektīvās atmiņas lauku.

Izstādes ietvaros mākslinieciei tuvā nostalģiski melanholiskā vibrācija izriet no laika plūduma apzinātības: katrs fotogrāfiski saglabātais mirklis jau ir zudis un pagājis, tomēr skatīšanās un zīmēšana ļauj tam vēlreiz iegūt nozīmi. Vilkme pēc tuvības, vēlmes saglabāties un esības trausluma atzīmēšanas summējas atsevišķos rokas stāvokļos, rūpīgā darba virsmas skārumā, tam iepretim – vien nieka sekundes tvērums. Zīmējums tiek klāts, kopts, barots un stiprināts – materiāls tiek iestrādāts virsmā, pieskāriens atkārto pieskārienu, līdz no šīs ilgstošās rūpības uzplaukst stāsta forma.

"*Circles Are Better Than Lines* (oda pieskārienam)" darbos tiecība viena leņķa grāda nobīdījumā no rāmja augšmalas uzrāda nepakļāvību, jaušu nejaušību, kas levitē citādi anonīmi baltajā tukšumā. Izstādē šie lielumi satiekas divu desmitu zīmējuma labirintā, kas ievelk skatītāju to virsmas tuvumā un ļauj uztveres naratīvam veidoties caur kustību, attālumu un ciklisku atgriešanos.

Līnija virza uz priekšu, pieņem sākumu un beigas, savukārt aplis kārto un sakārto līnijas elpu un ritmu. Vai apļi patiesi labāki par līnijām? Kā stūraina un statiska tiecība, tie abi ir labi.

Kim? Contemporary Art Centre is pleased to present Krista Vindberga-Auzniece's first institutional solo exhibition, *Circles Are Better Than Lines (oda pieskārienam).*

I don't remember any of it,
and yet I still seem to have memories of it.

Krista Vindberga-Auzniece

The body remembers through touch. The new drawings made especially for Krista Vindberga-Auzniece's solo exhibition emerge through repetition, silence and concentration, with one movement slowly following the next until time accumulates in the surface. Charcoal crumbles, slips from the control of the hand and is worked into the carefully prepared canvas; each subsequent touch retains the trace of the one before, turning duration into a material quality of the image.

Vindberga-Auzniece's particular sensitivity, a heightened sense of presence akin to falling in love or some other intoxicating state, meets images from a time that belonged to others. Old family albums become starting points for prolonged looking, where a smile, a hand on a shoulder, a dance step, a fold of fabric or flowers held with ceremonial seriousness acquire a new kind of attention, bringing peripheral details into focus.

The contours of these drawings on canvas and paper grew out of this meditative rhythm, in which movement becomes a form of contemplation. The artist's hand is at once an instrument, a measuring device and a bearer of memory. The drawing takes on sculptural contours, its surface holding the pressure of the palm, the imprints of fingers and movements causing persistent friction, pushed to the point of drawing blood, leaving the artist's body legible within the image.

The photographic source material comes from the artist's personal archive: faded black-and-white and sepia images of lives past. Enlarged, sometimes hundreds of times, these images shift in weight and meaning as the scale redistributes attention.

The miniature acquires mass and a musculature of meaning; the passing moment gains permanence, while an unfamiliar gesture or posture becomes strangely recognisable.

Images fixed long before the artist's birth enter a field in which personal and collective memory overlap. Retrospective looking – individual, capricious and selective – becomes entangled with a broader field of memory, where the past returns through body language: a gesture, a posture, a hand, a way of holding oneself before the camera.

A nostalgic and melancholic vibration emerges from the awareness that every photograph has already captured something lost. Looking and drawing allow that moment to acquire meaning once again, with the instant of the photograph becoming the duration of the drawing. Material is worked into the surface, touch follows touch, and the drawing is layered, tended to, fed and strengthened until the form of a story begins to bloom.

In *Circles Are Better Than Lines*, a shift of a single degree from the upper edge of the frame introduces a slight refusal of alignment, a deliberate accident levitating within the otherwise anonymous white field. Across two dozen drawings, these disturbances draw the viewer into a labyrinth of proximity and distance, where perception takes shape through approach, withdrawal and return.

A line moves forward, accepting a beginning and an end, while a circle arranges and rearranges the breath and rhythm of the line, folding its movement back into itself. The circle gives the line another temporality, based on recurrence. Are circles better than lines then? As angular and static propositions, they both work.

Krista Vindberga-Auzniece (dz. 1989)
ir vizuālā māksliniece, kas strādā dažādos medijos un mērogos – no neliela formāta rūpīgi veidotiem zīmējumiem līdz liela mēroga scenogrāfiskiem risinājumiem teātra un operas iestudējumos. Ieguvusi bakalaura grādu Latvijas Mākslas akadēmijas gleznie cības nodaļā un maģistra grādu vizuālajā komunikācijā. Vindberga-Auzniece piedalījusies personālizstādēs, duo izstādēs un grupu izstādēs Latvijā un starptautiski, tostarp Latvijas Nacionālās mākslas muzejā (Rīga), Kim? Laikmetīgās mākslas centrā (Rīga), galerijā "Alma" (Rīga) un "Kogo" galerijā (Tartu). Viņa ir saņēmusi Prāgas kvadriennāles balvu (2019), kā arī vairākkārt saņēmusi Spēlmaņu nakts balvu un Latvijas Nacionālā teātra balvu par scenogrāfiju. Vindberga-Auzniece ir trīsreiz nominēta Purvīša balvai (2015, 2021, 2023). Mākslinieces darbi atrodas Latvijas Laikmetīgās mākslas muzeja krājumā, Latvijas Nacionālā mākslas muzeja kolekcijā un privātkolekcijās Latvijā un ārvalstīs.

Krista Vindberga-Auzniece (b. 1989)
is a visual artist working across a range of media and scales, from small-format drawings to large-scale scenographic works for theatre and opera. She holds a BA in painting from the Art Academy of Latvia and an MA in visual communication. Her work has been presented in solo, duo and group exhibitions in Latvia and internationally, including at the Latvian National Museum of Art and Kim? Contemporary Art Centre in Riga, Alma Gallery in Riga, and Kogo Gallery in Tartu. In 2019 she received an award at the Prague Quadrennial. She has also received the Spēlmaņu nakts Theatre Award and the Latvian National Theatre Award for scenography. She has been nominated for the Purvītis Prize three times, in 2015, 2021 and 2023. Her work is held in the collection of the Latvian Museum of Contemporary Art, the Latvian National Museum of Art, and private collections in Latvia and abroad.